

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
MYTHISTORIA ERNEST DUBREUIL
Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΕ'

Ἡ ἀπόδρασις.

Ἄς ἐπανεέλθωμεν ἤδη, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, εἰς τὴν κυριωτέρων προσώπων τῆς διηγήσεώς μας, ὅπερ βεβαίως δὲν ἐλησμονήσατε, καίτοι ἡ σειρά τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω διηγήθημεν, μᾶς ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψωμεν πρὸς στιγμήν αὐτό.

Ἐννοῶ τὸν Καπελοῦζον, ὅστις, μετὰ τὴν παντελῆ ἤτταν τῶν ἐπανάστατῶν, συνελήφθη καὶ ἐτέθη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου.

Ἐγίνωσκε κατὰ βάθος, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, καὶ τὰ μᾶλλον ἀπόκρυφα μέρη τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς, ἐν ᾗ ἦτο ἐγκαθειργμένος, καί, τῇ βοηθείᾳ τοῦ πιστοῦ του φίλου Κορζύ, προσεπάθει νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Τὸ Φρούριον ἦτο διηρημένον εἰς τρεῖς ὀροφάς, ἐξ ὧν ἡ τρίτη ἦτο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σηκουάνα, ἐν ᾗ ἦσαν ἐγκαθειργμένοι οἱ μᾶλλον βαρύνοντες κατὰδικοὶ καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας εἰσέρρεον τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ.

Εἰς τὴν δευτέραν ὀροφὴν ἦσαν οἱ ἡττον βαρύνοντες καὶ εἰς τὴν τρίτην οἱ ἐλαφρότεροι.

Ὁ Καπελοῦζος δὲν ἠγνόει πάσας τὰς λεπτομερείας ταύτας.

Ἦτο ἐγκαθειργμένος εἰς τὴν τρίτην ὀροφὴν καὶ ἀνέπνεε τὴν δυσώδη καὶ μiasματικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς του.

Καὶ ὅμως ἠλπιζε πάντοτε.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν τακτικῶς ἐπεσκέπτετο αὐτὸν ὁ δεσμοφύλαξ, φέρων αὐτῷ μέγα τεμάχιον ἄρτου καὶ ἐν ἀγγεῖον ὕδατος, ἐχκίρετα αὐτὸν χωρὶς νὰ τῷ εἴπῃ λέξιν καὶ ἀπῆρχετο, ἀφίπων τὸν δυστυχῆ δεσμώτην βεθυθισμένον εἰς ἀπείρους συλλογισμούς.

Ὁ ἡμέτερος ἦρως ἀνελογίζετο μετὰ θλίψεως τὴν θέσιν του.

Ἡ ἥττα τῶν βουργονδιανῶν ἦτο ἡ ἐντελής ἀπώλεια τῶν ἐλπίδων του.

Ἐπέπρωτο λοιπόν, ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος δούξ Ἰωάννης, ὃν ἤθελε νὰ εἰσαγάγῃ ἐν θριάμβῳ εἰς Παρισίους καὶ κατόπι νὰ προσφέρει αὐτόν, διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Ὀλιβιέρου, ὁλοκαύτωμα εἰς τὰς ψυχὰς τῆς Αἰμέττης καὶ τοῦ Λουδοβίκου τῆς Αὐρηλίας, ἐπέπρωτο νὰ διαφύγῃ καὶ πάλιν τῶν χειρῶν του!

Ὅχι, ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἀλλὰ πῶς;

Ὅτε θὰ ἐξήρχετο τῶν φυλακῶν;

Ἀλλὰ θὰ ἐξήρχετο ἄρά γε;

Οὐχ ἥττον ἠλπιζεν, ὅτι ἡμέραν τινα, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Κορζύ καὶ τινῶν ἄλλων φίλων του, θὰ ἐξήρχετο τῆς κατηραμένης ἐκείνης φυλακῆς.

Ἀλλὰ πότε;

Ἄλλως τε ὁ Ταννεγὺ Δουσατέλλος καὶ ὁ Ζουβενάλλης Δουρσὲν εἶχον ἐκδώσει αὐστηρὰς διαταγὰς περὶ ἐπιβλέψεως καὶ ἐπιτηρήσεως αὐτοῦ.

Καὶ θὰ ἤρχετο, φεῦ! ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἐβλεπεν εἰσερχόμενον ἐν τῇ εἰρκτῇ του τὸν διαδόχον αὐτοῦ μετὰ τοῦ βοηθοῦ του, κρατοῦντες ἀνὰ χεῖρας τὸν φοβερόν πέλεκυν! τότε πλέον τετέλεστο!

Φεῦ! ἡ ιδέα αὕτη κατέτρωγε τὴν καρδίαν του.

Εἶχεν ἀνακοινώσει εἰς τὸν Κορζύ τὴν τελευταίαν του θέλησιν. Ἐγίνωσκε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν τοῦ ἀνθρώπου του καὶ δὲν εἶχεν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἐξετέλει αὐτήν. Ὅθεν, ἀφοῦ κατέθηκεν εἰς μίαν τῶν Τραπεζῶν τὴν προῖκα τῆς Ζολάνδης, ἐσύστησεν αὐτῷ νὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τινὰ μονὴν, ὅπως ἀφιερῶσθαι τὴν ψυχὴν της εἰς τὸν Θεόν.

Ἀλλὰ ν' ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ; Ν' ἀποθάνῃ μετὰ καρδίαν τεθλιμμένην καὶ τεταραγμένην, φοβούμενος διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς;

Ν' ἀποθάνῃ μετὰ τὴν φοβεράν καὶ ζηλότυπον ιδέαν ὅτι καθ' ἣν στιγμήν θὰ ἐθυσίαζε τὴν νεότητά της, θὰ ἐνεταφιάζετο ζῶσα ἐντὸς μονῆς τινος, ἴσως ἡ καρδία της, ἡ τρυφερά καὶ μέχρι τοῦδε χιμάντο; καὶ ἄσπιλος καρδία της, θὰ ἀνεσκίρτα αἰφνης καὶ θὰ ἀνεζήτει τὴν ἐλευθερίαν της;

Τοῦτο δὲ γενομένου, ὁ κόσμος διηνοίγετο ἐνώπιον τῆς Ζολάνδης μετὰ ὅλα τὰ θέληγητρα καὶ τὰς ἡδονὰς του.

Καὶ τίς οἶδε μὴ ἡ τρυφερά αὕτη καρδία, ἡ ἄθωα αὕτη ψυχὴ, ζητοῦσα τὸ ἀγνωστον, παρεδίδετο αἰφνης εἰς τὸν ἔρωτα;

Ἡ Ζολάνδῃ ν' ἀγαπήσῃ! . . . νὰ δώσῃ τὴν καρδίαν της, μετὰ τοὺς ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς της, μετὰ τὴν ἀσύγκριτον ἀθώτητα αὐτῆς, εἰς ἄλλον!

Ἀχ!

Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ὁ δυστυχῆς δεσμώτης διερρήγνυε τὸ στῆθος αὐτοῦ διὰ τῶν ὀνύχων του, διαυλακίζόμενον ὑπὸ τοῦ αἵματος.

Ἐπρεπε νὰ δραπετεύσῃ! . . . νὰ δραπετεύσῃ ἀνευ ἀναβολῆς! . . . νὰ δραπετεύσῃ προτοῦ ἢ ἀνεπανόρθωτος αὕτη συμφορὰ ἐδηλητηρίαζε τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του! . . .

Νὰ δραπετεύσῃ! . . . Ἀλλὰ πῶς!

Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τοῦ βάθους τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης φυλακῆς;

Τὸ ἐγνώριζε καλῶς αὐτός, ὅστις πολὺ λάκεις εἰσῆλθε καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κάτεργα, ζητῶν τοὺς διὰ τὸ ἱκρίωμα καταδικούς.

Καὶ τότε, εἰς τοιαύτην τρομερὰν ιδέαν, ἐξέβλαλε βαθεῖς στεναγμούς καὶ δάκρυα κατέκλυζον τοὺς ὀφθαλμούς του.

Εἶτα δὲ ἐσιώπα· καὶ δὲν ἠκούετο ἐν τῇ εἰρκτῇ ἐκείνῃ ἄλλο τι πλέον εἰ μὴ ἡ ὑπόκωφος βοή τοῦ ποταμοῦ εἰσρέοντος καὶ κατατρώγοντος βραδέως τοὺς τοίχους. . .

Οὕτω παρήρχοντο αἱ ἡμέραι.

Ὁ δεσμοφύλαξ, πάντοτε σιωπῶν, ἔφε-
ρεν αὐτῷ τακτικῶς μερίδα ἄρτου καὶ ὀλίγον ὕδωρ.

Καὶ δὲν ἐγίνωσκε τι περὶ τοῦ Κορζύ ὁ δυστυχῆς δεσμώτης!

Ὁ Καπελοῦζος, ὁ γενναῖος καὶ εὐρωστος, οὗτος ἀνὴρ ὃς εἶχε αὐτὴν διάνοιαν, καταβεβλημένος, περίλυπος καὶ ἀνήσυχος διὰ τὴν τύχην τῆς Ζολάνδης, ὁμοίαζεν ἤδη πρὸς εὐήθη.

Δὲν ἐσκέπτετο πλέον· ἠπόρει μόνον πῶς μέχρι τοῦδε ὁ τοποτηρητὴς τῶν Παρισίων δὲν εἶχε διατάξει νὰ ὀδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἱκρίωμα.

Ἡμέραν τινα βήματα ἀντήχησαν ἐπὶ τῶν βαθμιδῶν τῆς κλίμακος.

Τὰ βήματα ταῦτα δὲν ἦσαν τοῦ δεσμοφύλακος.

Ἡ θύρα τῆς εἰρκτῆς ἠνεφύθη ἐλαφρῶς καὶ ἀνθρωπὸς τις ἐνεφανίσθη, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας φανόν.

Ὁ Καπελοῦζος ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ὁ ἀνθρωπὸς ὕψωσε τὸν φανόν, ζητῶν τὸν δεσμώτην.

Ἐπὶ τέλους εἶδεν αὐτὸν συνεσπειρωμένον ἐν τινὶ γωνίᾳ ἀκίνητον καὶ ὡχρόν.

Ὁ ἀνθρωπὸς ἔτρεξε πρὸς αὐτόν.

— Κύριε! . . . κύριε! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς τρεμούσης εἰμ' ἐγώ! . . . Δὲν με γνωρίζεις;

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης ὁ Καπελοῦζος ἀνεσκίρτησε καὶ ἐγέρθεις παρετήρησε τὸν ἀνθρωπὸν, ὅστις πρὸς ὀλίγου τῷ ὁμίλησεν.

— Κορζύ! . . . Κορζύ! . . . Ἀχ! Θεέ μου! ἀνέκραξε στεναζών καὶ πίπτων εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ.

— Πτωχέ μου κύριε! . . .

Ὁ Καπελοῦζος ἔλαβε διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ Κορζύ καὶ ἠσπάζετο αὐτὸν ἀδιακόπως.

— Τέλος πάντων! ἔλεγε μετὰ φωνῆς διακεκομένης, τέλος πάντων! . . . εἶσαι σὺ! . . . ἡλθες! . . . κ' ἐγὼ ἀδίκως σὲ κατηγόρουν! . . . ἀδίκως σὲ κατηρώμην! . . . τὸ ἐνοεῖς; . . . Ἦλθε στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶπον· «ὦ! αὐτὸς ὁ ἄθλιος, Κορζύ! . . . ἂν τὸν ἐπανιδῶ . . . θὰ τὸν φονεύσω! . . .»

Ἀλλὰ θὰ με συγχωρήσῃς, δὲν εἶναι ἄληθές; Εἰπέ ὅτι με συγχωρεῖς. . . εἰμαι ἐλεεινός, τὸ βλέπεις. . . Ὑπέφερα τόσα, Κορζύ! . . . Ἀλλὰ τέλος πάντων ἡλθες! . . . Ἀχ! εἰμαι βέβαιος ὅτι σὺ μόνος θὰ με παρηγορήσῃς!

Ὁ Κορζύ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὅπως ἀπομάσῃ τὰ δάκρυα του.

— Ἀκουσε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, πρέπει πρῶτον νὰ μου ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ δείξῃς γενναϊότητα.

— ὦ! τὸ ὀρκίζομαι! . . . Ἀλλὰ πρῶτον ἀπὸ ὅλα, εἰπέ μοι τί γίνεται ἡ Ζολάνδῃ; Εἶνε ἐξησφαλισμένη; . . . Τί σου εἶπε; . . . τί τῆς ἀπήντησες; . . . Λέγε, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! . . . Βλέπεις ὅτι ἀποθνήσκω!

— Ἀχ! πτωχέ μου κύριε! ἐψιθύρισεν ὁ Κορζύ δακρύων.

Ὁ Καπελοῦζος ἀνεσκίρτησεν αὐτὸν.

— Τί; ἀπέθανεν;

— Ὅχι.

— Ἀχ!

Καὶ ὁ δυστυχῆς ἀνέπνευσεν.

— Τότε ; ἐπανελάθεν ἀνυπομόνως.
— Ἐχάθη.
Ὁ Καπελούζος ἐξέβαλε ἀγρίαν ὠρυγίν.
— Ἐχάθη ;
— Ναί, κύριε.
— Ψευδесαι !
— Κυριε !
— Ψευδесαι ! εἶνε ἀδύνατον !
— Σοὶ ὀρκίζομαι . . .
— Ὅχι ! . . . ἀπέθανε ! . . . καὶ δὲν θέλεις νὰ μου τὸ εἰπῇς ! . . .
— Σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὸν Χριστὸν ὅτι ἐχάθη . . . Πιστεύεις τώρα ;
Ὁ Καπελούζος ἐσιώπησεν.
— Ἐχάθη ! εἶπε μετὰ τινα στιγμήν, κυτῶν διὰ τῶν χειρῶν του τὸ μέτωπον, ἐχάθη ! Καὶ δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω πλέον ποτέ ! ποτέ ! ποτέ ! . . .
— Κύριε, ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ ὁ Κορζύ, θέλεις νὰ μ' ἀκούσῃς ;
— Ναί . . . ναί . . . ὦ ! ἐχάθη ! ὦ ! . . .
Καὶ ἐπκνέπесен ἐπὶ τῆς γῆς, στηρίζας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Κορζύ.
Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

ΣΙΩΠΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΥΠΟ

FERNAN CAVALLERO

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ε'

Γραμματίον καταλύσεως.

Ὅπως ἀνωτέρω εἶπομεν, τὸ φῶς τοῦ παρόντος αἰῶνος δὲν εἶχεν εἰσχωρήσει ἀκόμη ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ Ἰσπανικῷ χωρίῳ, τῷ γοθικῷ, παλαιῷ χριστιανικῷ, ὑπερ ὅμως ἦτο φαιδρότατον καὶ εἰρηνικώτατον, ἀπῆστραπτε δὲ ἐκ τῆς λάμψεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἡλίου. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀρμονιῶν, ἀστίνες θὰ περιγράφωμεν, οὔτε αἱ πολιτικαὶ δημηγορίαι, οὔτε τὰ πατριωτικὰ θούρια ἠκούσθησαν. Οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχεν ἀκόμη τῆς ἐκουσίας στρατολογίας, ἥτις σκοπεῖ νὰ πορευθῇ τις εἰς τὸν στρατῶνα, καὶ νὰ ἐνδυσθῇ ἐν ἀμπέχονον, οὔτε κατενόει τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐνδύεται τις τὴν στολὴν. Ὅπόση λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τῶν ἀπλοῦκων ἀνθρώπων τῆς Κοιλιάδος τῆς Εἰρήνης, ὅτε εἶδον ἐσπεῖραν τινὰ ὅμιλον ἀνθρώπων, ἀποτελούμενον ἐκ χωρικῶν καὶ στρατιωτῶν, νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ χωρίον καὶ νὰ κραυγάζῃ φρενητιωδῶς : «Ζήτω ἡ Ἐλευθερία !»

Οἱ κάτοικοι τῆς Κοιλιάδος τῆς Εἰρήνης κατεπλάγησαν βλέποντες τὸν ὅμιλον αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων, ἐνόπλων, κεκονιαμένων, καὶ ἀκούοντες τὴν παράδοξον δι' αὐτοὺς κραυγὴν. Μετ' ὀλίγον διεδόθη ὅτι ἦσαν κατὰδικοι, δραπετεῦσαντες ἐκ τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ φυλακῶν, καὶ οἵτινες ἀπαμακρύνοντο εἰς τὰ ὄρη, ψάλλοντες τὴν ἐπανακτηθεῖσαν αὐτῶν ἐλευθερίαν. Ἡ φρι-

κη ὑπῆρξε γενική, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ πνεύματα καθησύχασαν, μέχρις οὗτο ἤκουσαν τὸν σοδορὸν θόρυβον τοῦ τυμπάνου, καὶ εἶδον κατερχομένους ἐκ τῆς πλευρᾶς βουνοῦ τινος σῶμα στρατιωτῶν, βαδίζόντων ἐν τάξει καὶ δι' ἐρρυθμοῦ βήματος. Ὁρεῖλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ λαὸς ἔχει διὰ τοὺς στρατιώτας, οὔτινες ἐξέρχονται ἐκ τῶν κόλπων του, βυθιστὰν συμπάθειαν, εἰς τὴν ἐννοῦται ὁ θαυμασμός καὶ αἰσθημὰ τι οἴκτου. Θεωροῦσιν αὐτοὺς ὡς θύματα προωρισμένα ἀναμφιβόλως δι' ἱερὰν αἰτίαν, τὴν τῆς θρησκείας, τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας· θὰ ἐλέγομεν δι' τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ οὐχὶ τῆς ἀτομικῆς.

Ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ σώματος τούτου τὸ πᾶν ἐξηγήθη. Ἐλέγετο ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ — ἀλλ' οὐδὲν ἐγνώριζον ἐν τῇ Κοιλιάδι τῆς Εἰρήνης — ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὰ ὄρη συμμορία τις φιλοταράχων, καὶ ἐπέμπετο πρὸς καταδιώξιν αὐτῶν στρατιωτικόν τι ἀπόσπασμα, συγκεῖμενον ἐξ ἐθνοφυλάκων καὶ τακτικῶν στρατιωτῶν. Οἱ εἰσελθόντες ἀπετέλουν τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν, ἐπὶ τῇ θορυβωδεστάτῃ δ' αὐτῶν ἀφίξει ἐφοβήθησαν ἐν τῷ χωρίῳ, ἀλλ' ὅτ' ἐν ἐδόθησαν αἱ δέουσαι ἐξηγήσεις πάντες καθησύχασαν.

Τὸ ἀπόσπασμα διετάχθη νὰ διημερεύσῃ ἐν τῇ Κοιλιάδι τῆς Εἰρήνης. Διωκεῖτο παρ' ἑνὸς λοχαγοῦ, ὅστις διέμενεν ἐν τῇ οἰκίᾳ χήρας τινὸς πλουσίου καὶ ἐντίμου γεωργοῦ. Ἡ χήρα αὕτη εἶχεν υἱόν, ὅστις ἐξηκολούθει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του, χωρὶς οὐδὲν νὰ μεταβάλλῃ ἐκ τῶν ἀρχῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐπλούτισαν τοὺς προγόνους του, καὶ μίαν θυγατέρα δεκαεπταετῇ, ἥτις ἦτο ὁ ἀσπὴρ τῆς σεμνῆς καὶ ἐναρέτου ταύτης οἰκογενείας.

Ὁ λοχαγός, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο δὴν Ἀνδρέας Πεκάλτα, ἦτο ἀρκετὰ καλοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀλλὰ χαρακτῆρος μελαγχολικοῦ, προξενηθέντος ἐκ τῶν πολλῶν πικριῶν, ἀς τινὰς ἀπῆντησεν ἐν τῷ σταδίῳ του, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἦτο δυστυχῶς σπάνιον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῶν ταράχων καὶ τῶν ἐπαναστάσεων.

Ἡ γλυκεῖα οὐχ ἦττον ἀτμόσφαιρα τῆς εἰρηνικῆς ταύτης κατοικίας ἐπέδρασεν εὐτυχῶς ἐπὶ τοῦ ἀθύμου τούτου καὶ ὑπερηφάνου πνεύματος. Συνεπάθησεν εἰς τὴν νεανίδα ταύτην, ἥτις ἦτο τὸ εἶδωλον τῆς οἰκογενείας καὶ τὸ καύχημα τοῦ χωρίου, κατεῖχε δὲ ὅλα τὰ θέληττα τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀθωότητος, ἠγγυᾶτο δὲ εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν ὑπόσχεται ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ εὐζωία, ἣν ἐξησφαλίζον τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μάλιστα ἔπρεπε νὰ δελεάσῃ στρατιωτικόν, καὶ ἀνθρώπον, ὅστις εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ κατέχῃ θέσιν διακεκριμένην καὶ ὁ ὁποῖος ἠμποδίσθη πάντοτε ὑπὸ τῶν περιστάσεων.

Ὁ Πεκάλτα μετὰ τὴν λαμπρὰν στρατιωτικὴν στολὴν του — τὸ μόνον ὅπερ κέκτηνται συνήθως οἱ ἀξιωματικοί — καὶ τὸ σεβαστὸν ὕψος του, ὡς ἔλεγον οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, ἐῤαυσε τὸν θαυμασμὸν ὅλων, πρὸ πάντων δὲ τῶν φιλοξενούντων

αὐτόν. Καθ' ἣν ἡμέραν ὅθεν ἐζήτησε παρὰ τῆς δόνας Μαριάννας τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Ροζαλίας ἡ καλὴ χήρα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὴν χαράν της. Ἡ γλυκεῖα νεανίς, βλέπουσα τὴν μητέρα τῆς χαίρουσαν ἐχάσῃ καὶ αὕτη. Οἱ οἰκεῖοι καὶ αἱ γείτονες συνεφώνησαν· ὁ υἱὸς μόνον τῆς χήρας δυσηρεστήθη καὶ ἀντίστη εἰς τὴν γενικὴν αὐτῶν θέλησιν. Ἐζήτησεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι ἡ περιουσία των συνίστατο εἰς κτήματα καὶ πρὸ πάντων εἰς πολυάριθμα ποίμνια, ἀτινα θὰ ἠυδοκίμουν ἐκν ἔμενον ἡνωμένα, ἀλλ' ἐάν τις τῆς οἰκογενείας ἀπεσύρετο, λαμβάνων τὸ μερίδιόν του, θὰ ἐξημιούντο πάντες. Ἀπέδειξε δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι ἡ ἀδελφὴ του ἔπρεπε νὰ ὑπανδρευθῇ κάποιον τοῦ χωρίου, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ τόπου ἐνθα ἀνετράφη καὶ εἰς δὴ προγονικῶς ἔζησαν πάντες εὐτυχεῖς, ἀγαπώμενοι καὶ ὑποληπτόμενοι. Ἀλλ' οὐδὲν τῶν ὀρθῶν τούτων ἐπιχειρημάτων κατῴρωσε νὰ καταπαύσῃ τὰ ὀνειροπολήματα τῆς δόνας Μαριάννας, ἥτις ἐβόλεπε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ λαμπρὸν μέλλον τῆς θυγατρὸς τῆς Ροζαλίας. Ἡ ἐπίμονος ἀντίστασις τοῦ υἱοῦ τῆς εἰς οὐδὲν ἄλλο ὠφέλησεν ἢ εἰς τὸ νὰ ἐρεθίσῃ τὴν καλὴν αὐτὴν γυναῖκα, ἥτις ἔδωκε πέρας εἰς τὴν συζήτησιν λέγουσα τῷ υἱῷ τῆς ὅτι ἀντίσταται διὰ νὰ κατέχῃ αὐτὸς ἀπασαν τὴν περιουσίαν. Παρὰ τὴν ἀδικον αὐτὴν παρατήρησιν, ὁ νέος ἐπέμενε νὰ καταπολεμῇ ἀπροκαλύπτως τὸ συνοικέσιον τῆς ἀδελφῆς του, εἰς τρόπον ὥστε ἡ μήτηρ του, ἐρεθιζομένη ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ ὠθυμένη ἐκ τῆς προτιμήσεως ἣν εἶχε διὰ τὴν κόρην τῆς, διεκῆρυξεν ὅτι δὲν θὰ χωρισθῇ αὐτῆς καὶ ὅτι θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ πανταχοῦ.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς ἀξίας χήρας δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ εἶναι εὐάρεστος τῷ λοχαγῷ, ὅστις τὴν ἀπεδέχθη προθύμως καὶ τὴν ὑπεπλήρην εὐθύμως. Οἱ γυμνοὶ ἐτελέσθησαν μετ' ὀλίγον καὶ ἡ νέα οἰκογένεια ἀνεχώρησε.

Οἱ σύζυγοι ἔζησαν ἐπὶ τὰ ἔτη ἐν εἰρήνῃ, χάρις εἰς τὸν ἀγγελικὸν χαρακτῆρα τῆς μητρὸς καὶ τῆς κόρης· αἵτινες οὐδεμίαν ἀξίωσιν εἶχον, περιοριζόμεναι ἐν τῷ στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Αἱ δύο αὗται γυναῖκες ἐθαύμαζον μόνον τὸν λοχαγόν, προαχθέντα εἰς ταγματάρχην, καὶ ἐλάτρευσαν τὰ τρία τέκνα, ἀτινα ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ γάμου. Ἐκτὸς τούτου ἦσαν ὀλιγαρκέσταται καὶ ὑπέκυπτον καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ ταγματάρχου Πεκάλτα, πρὸ τῆς θελήσεως τοῦ ὁποῖου ἐξεμνηστεύετο ἡ τῶν δύο γυναικῶν.

Θλιβερός κόσμος οὗτος ἐν τῷ ὁποίῳ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τις κοινωνικὴν τινα θέσιν, ὀρεῖται νὰ τὴν κατακτήσῃ, καὶ διὰ νὰ τὴν διατηρήσῃ ἔχει ἀνάγκην νὰ ὠχυρωθῇ ἐν αὐτῇ ! Ἀσθενὴς καὶ πτωχὴ ἀνθρωπότης, ἥτις ὑποτάσσεται τὸν ἀνθρώπον ὅστις ταπεινοῦται, καὶ δοῦλός τις τὸν αὐθάδη ὅστις ὑπερηφανεύεται ! Τὸ θέαμα αὐτὸ μᾶς δεικνύει τὴν ἀνθρωπίνην μηδαμινότητά μας, καὶ ἐπαρκεῖ ἵνα μᾶς ἀναγκάζῃ νὰ ἐπιθυμῶμεν τὴν ὑπερτάτην δικαιοσύνην, τὴν